

en sa finestra d' or apunta l' alba,
sembrant, com jardinera del Altíssim,
per terra y cel les roses de sa falda.

L' ENCÍS

Entre 'ls arbres de l' illa delitosa
l' enamorat Gentil está adormit;
son los flonjos coixins ahont reposa
de farigola y xuclamel florit.

Verts jeçamins de torcedices branques
li fan de cortinatge y cobrecel,
donant ab sa estelada de flors blanques
flayre al zefir, á les abelles mel.

Com les rosses abelles, quant l' oviran
van á vèurel les gojes á plaher,
lo voltejan, aguaytan y remiran,
com son més rich brillant un argenter.

Los dos archs de ses celles fins y hermosos
l' una retrau, l' altra son ample front,
l' altra sos llabis de clavell desclosos
hont lo somrís placèvol may se fon;

eixa 'l cabell de seda que rosseja
com la claror primera del matí,
s' escampa, 's rutlla, s' esbadía, oneja,
riu que trena ses ones ab or fi.

Ab má atrevida una li trau l' espasa
y en ella 's mira com en clar espill,
com nin que juga ab una ardenta brasa,
sos tendres dits posant en greu perill.

Mes ja tallant les herbes que 'l sostenen
y testes sostenintles per llur peu,
al cavaller totes plegades prenen,
signántlosho rihenta Flordeneu.

De violers y molses en llitera
ab silenci lo duhen al estany
hont friçosa una góndola l' espera,
com lo cisne de gebre dins son bany.

Així en son breç de vímets y ridorta,
sens adonársen son angèlich nin,
una amorosa mare lo transporta
en plácit sòn mentres está dormint.

Llisquívola es la proa y cisellada
pe'l més traçut pastor del Pirineu,
en la toya de flors ab que está ornada
se veuhen les mans d' or de Flordeneu.

A cada banda vogan tres remeres
de vert vestides, com lo mes d' Abril,
soltos al vent les fines cabelleres,
per si calen més llaços á Gentil.

A la primera y més suau remada,
se posan totes sis á refilar;
així entre onada perlejant y onada
refilan sis sirenes de la mar.

—Somía,—cantan,—somía,
deixa volar ton cor bell,
mentre 'l somni no 's desnía,
com de sa branca l' auCELL.

Aygues de neu te breçolan,
te vetllan cors virginals,
aixam d'abelles que volan
del teu hermós al encaç.

Los somnis son unes ales
per volar dintre l'edem;
mentres dins tu te regales
nosaltres te breçarèm.

Te breçarèm sobre roses,
tot cantante un himne dolç,
de dia, 'l de les aloses,
de nit, lo dels rossinyols.

Somía, Gentil, somía,
deixa volar ton cor bell,
mentre 'l somni no 's desnía,
com de sa branca l'aucell.—

Lo jove somrihent ha 'ls ulls desclosos;
¿dorm ò somía encara lo seu cor?
mes veu los de la Fada més hermosos,
y tot ho explica á sa fayçó l'amor.

Deixa la barca que rellisque y corra,
deixa que estime á Flordeneu son pit;
prou trobará la barca banchs de sorra,
prou esculls trobará son esperit.

Ja 'l rem s'atura y mitj s'adorm á estones,
deixant als dos somriure y somiar,
com s'adorm un penyal dintre les ones
quant ab elles se cansa de lluytar.

Ja rossola suau sobre l'argila,
ja 'l llahut se revinclá en lo sauló,
ja rellisca onejant com una anguila
de l'áliga marina al tenir po'.

L'estany se divideix en amples braços,
com en branques y brots roure aglaner,
y surten tots á dar festívols paços,
com nins ajogaçats dintre 'l verger.

Dels plorosos desmays besan la soca,
coronan los oasis de verdor,
saltironan com xays de roca en roca,
donan á beure perles á la flor.

Deslligan més enllà ses cabelleres
y florejan les ones riu avall,
com náyades que nàdan joganeres
en rieró de márgens de cristall.

Ja 'l rieró anguilleja pe'l boscatge,
argentina llisona ⁊ vers son cau,
ja en gorch mitj-aturantse entre 'l fullatge
derrera un vel verdós, sembla un ull blau.

Plegats los remes, com ala que no vola,
los dits de les donzelles argentins
deixan corre la barca tota sola,
corcer que ben apresos té 'ls camins.

Hi há un pal d'argent en mitj de la barqueta,
hont penjan una vela de llens d'or,
ala batent d'esquívola oreneta
que voleya cantant de l'aygua á flor.

Ses cordes son garlandes de fullatge
trenades per l'amor de bon matí;
prenentles per vidalves del boscatge,
s'hi posan lo verdum y 'l francolí.

La barca ab ells papalloneja á estones,
de ses esteles ab lo floch d'argent
lligant de riba á riba en mar sens ones
eixos oasis que no té l'Orient.

Si s'amorra en lo marge alguna volta,
desde la proa un braç la torna á solch,
y lliure 's balanceja y desinvolta,
duhent estols de ninfes á remolch.

Lliris d'aygua nevats y maravelles
los ofereixen gots d'olor suau,
semblan pures y efimeres estrelles
que hi deixá caure aquest matí 'l cel blau.

L'hermós blauhet que entre nenúfars nía,
vola gaudintse al seu voltant joliu,
ramellet de gemada pedrería
que 's trameten jugant l'herbey y 'l riu.

Los arbres, ajupits sobre les ones,
forman arcades de fullatge y ponts,
deixant caure ses flors com papallones
que á posarse devallan á sos fronts.

Del aromer ne plouhen de groguenques,
de volves d'or del Potosí polsim ;
del magraner poncelles vermellenques,
de pedres fines irisat ruixim.

En l'ombrívola aubaga de Batera
al cor penetran d'obelisch de gel,
caverna ahont diáfana gelera
traspuar deixa la claror del cel.

Eixa encantada habitació es una ala
del palau de la Goja soleyós;
al vèurel ell entrant desde l'escala,
anyora menys lo firmament clarós.

Al últim bes del sol ponent, blanqueja
com un colom entre 'l fullatge vert;
perque de lluny algun pastor no 'l veja,
de cortines de boyra s'ha cobert.

Está en mitj del estany com una estrella
florida en mitj del cel de Juliol,
nínfea coloçal que s'esbadella
al bes de les escumes y del sol.

Per ses arrels lo lligan á la vora,
com branques de coral esblanquehit,
quatre ponts de cristall del que atresora
la serra en ses entranyes de granit.

Un d'ells al cim de Canigó encamina
per viarany ribetejat de flors,
que al pujarhi la Fada, llur regina,
abocan á sos peus tots sos olors.

Es de marbre d'Isòbol una Alhambra
penjada entre la terra y firmament;
servir podria al sol mateix de cambra
si lluny trobás son llit del Occident.

Es tot ell d'arabesca arquitectura
que d'Orient portaren les hurís
per distraure ab sa mágica hermosura
als que, romeus, pujam al paradís.

Arcades de cristall se succeheixen,
altres deixantne veure ençá y enllá,
damunt blanchs capitells ahont floreixen
palmeres que l'abril enjoyellá.

Rengleres de pilars, com jonchs de marbre,
alçan en l'ayre cúpules de gel,
com sosté sa brancada 'l tronch d' un arbre,
entre fruytes y flors mostrant lo cel.

Les cúpules coronan l' ampla sala
hont dringa la baixella d' or y argent,
la perdiu blanca sos perfums hi exhala,
gerda xicoyra l' apetit hi encen.

Allí grogueja la daurada bresca
de regalada mel de romaní;
allí escumeja llet de dayna fresca,
més blanca que la gebre del matí.

Lo préssech d' Illa com pom d' or rosseja,
no tant com lo rahim de Tarascó;
la cirera d' arbós hi vermelleja
ab lo gínjol rihent y l' ametlló.

La magrana pledeja ab la maduixa
á quí traurá més ensucrats rubins,
que un brollador d' aygua d' olors arruixa,
umplint la sala de remors divins.

A cada corn de taula himnes entona
de donzelles un chor ab veu suau,
lo clavicímbol que entre lires sona
umple de rius de música 'l palau.

Los aucells á les cítars responen,
naturalesa y art dantse la má,
entre columnes y arbres que confonen
lo remor del convit ab lo boscó.

Monocordis responen á les merles,
á la tenora 'l tendre rossinyol,
llansant les notes com ruixats de perles
que l' orella del cor cull en son vol.

Mes per Gentil son música més dolça
los batementes del cor de Flordeneu,
d' aqueixa lira virginal que ell polça
en l' albada felís del amor seu.

Enlluhernat pe'l sol de sa bellesa,
s' arrossega á sos peus com un esclau,
y, en lo cel de sos ulls sa ánima presa,
lo cel hermós li sembla menos blau.

Respira los perfums d' aqueixa rosa,
 efflvi del Eden embriagador;
 ¡pobre Gentil! ¡bé massa l' has desclosa
 ta ànima bella á son primer amor!

Quant l' astre rey, cansat de sa carrera,
 baixa á cloure los ulls en Occident,
 la reyna de les fades encisera
 diu á Gentil, del seu amor sedent:

—Vina á la tebia llum del hemisferi,
 de nostre amor sens mida conversant,
 les fites á seguir de nostre imperi;
 vèjas si 'l trobas prou hermós y gran.

Vosaltres,—diu, tot baix, á ses companyes,—
 penyores me darèu de vostre amor,
 per rius, estanys, planicies y montanyes
 cercant quiscuna son joyell millor;

y d' eixa serra en la més alta cima,
 al ressortir lo sol en Orient,
 quant jo 'm despose ab qui 'l meu cor estima,
 siau demá matí á férlin present.—

Volta 'l palau marmòrea galería
 que sostenen dos rengles de pilars,
 tot de cristall sembrat de pedrería,
 tribut que duhen eixos rius als mars.

Aèrea escala á cada cap s' esbranca,
 baixantse á unir les dues al jardí,
 es com la neu sa pedra menos blanca,
 los poms de la barana d' argent fi.

Arriat per set daynes amansides,
 allí 'ls espera un carro volador;
 pren, al pujarhi, Flordeneu les brides
 y se 'n porta á volar son aymador.

